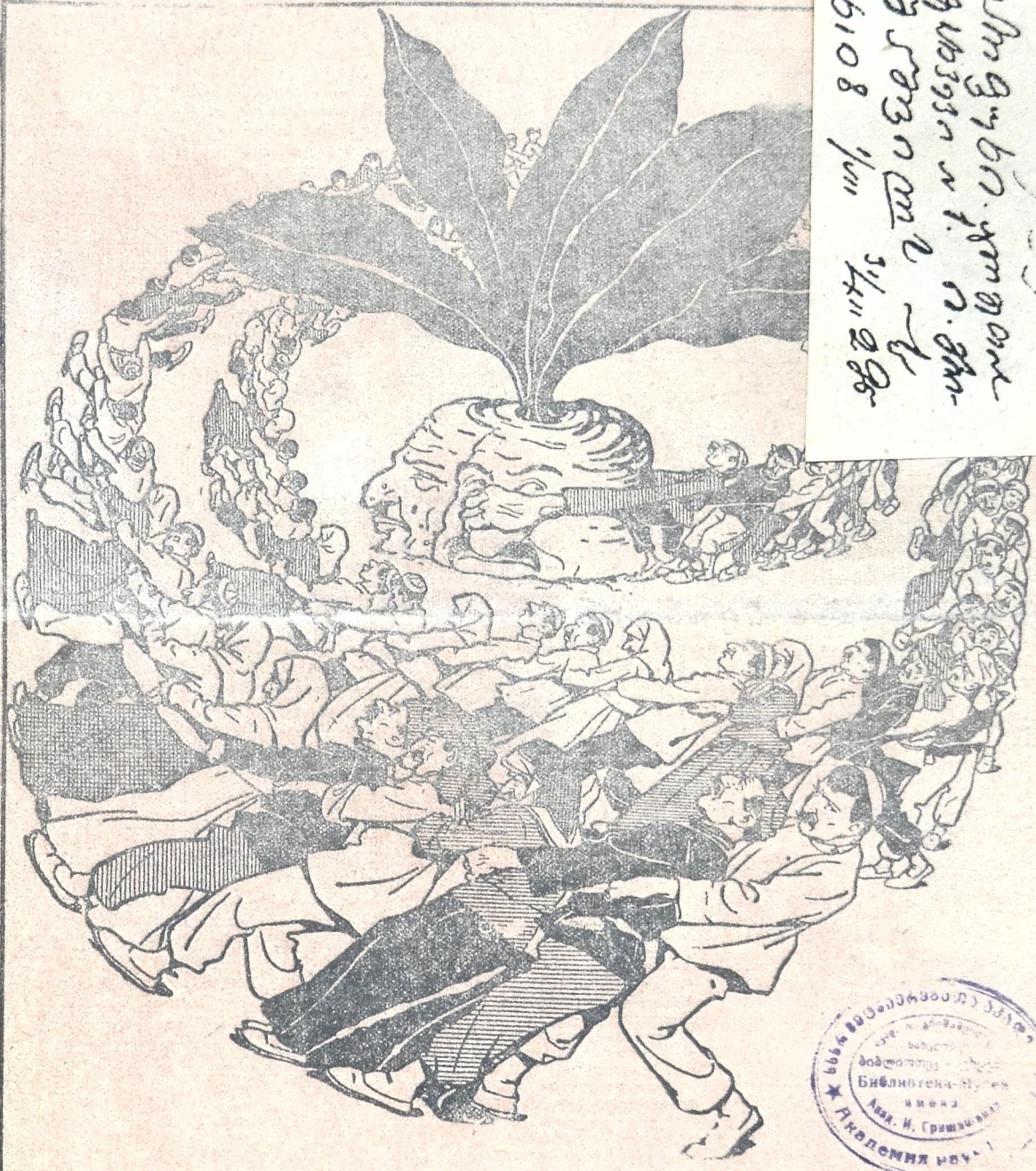

კომუნა

789 27

634 სფ 27.
 ბმ გუბნ. უმჯობეს
 მუხრანის რ. მმ.
 მ. ს. ს. ს. ს. ს. ს.
 6108 1/411 288

სსსკ მკვლევარების ქვეყნის
 ბიბლიოთეკის
 ბიბლიოთეკის
 იმენა
 ანა. ი. გრამატი
 აკადემია იყავი

ძირი გაიდგა წყეულმა,
 ჩვენი მუხთლობა სრვევია...
 ხელავე დიდი და პატარა
 ყოყინით შემოხვევია.

შგლეჯენ, ნელ-ნელა ამოდი.
 აღარ შორდება კიდესა...
 ხან გვითებს გამწარებული
 და იკბინება კიდესა...

მაგრამ მოხტულება კისერი
 ხად რა წაიღეს ურჩებმა...
 ქუშის და გლეხის შეტევას
 ამა ვინ გადაურჩება!

ჩან-კაი-ში ხომ გახსოვთ
თავზე რომ აზის ჩინეთს
თავი ეცონა გმირი
შემოგვითია წინეთ...
აგი ძალღვივით გვეცა
და ება დალო ხარბი...
ებლა არ იცის ხაით—
ქუღმოგლევილი გარბის,
ეს დღე მოვიღის ყველას
ვინც გულში ბოღმას მალავს.
ვინც ჯურ არ იცნობს კარგად
ჩვენი არმიის ძალას!

შორს ჩვეგან

ბევრი რომ არ გავაგრძელოთ:
ამ დღებში ჩვენთან
უკვე დაიწყო საბჭოთა
აპარატის წმენდა.
(იწყეს ცხარე მზადება
განაწილებად არამზადმაც!)
ერთი სიტყვით
შემდეგ ვიტყვით:
ახე-იხე, ვინაიდან,
რადგანაც და რომა
ზოგსა უყვარს მხოლოდ ფული
და სხვას საქმე, შრომა,—
წოლო ზოგერთი კი
შემდეგ „გადაბრახს“ უშვებს
თავის ძმა-ბიჭებშია
მაგრად აგინებს მუშებს,
და თუ კი მოახერხა
კისერშიაც დაუშენს.
ჩაიცა შეებნა
მოჯამაგირეს და ღარიბებს,
ამათ ხამსახურში
„პროანციპიალურად“ არ იღებს...
„ზოგერთი „მოღვაწესა“
განხრები აქვს ასეთი:
სარულიად არ აწინებს
მანუქცია, გაწეთი...
თავისთვის უზრუნველად
ქურდულადა და ცხადად
შთელი ხალხის ქონება
გაუხლია წას ქადად...
დაიმზავეთ იშვიათად
მოწყენილსა და შარტოს,
ფეხით არა კადროლოზს
დააქანებს სულ ავტოს.
(პირში ტკბილად გვიღიმი,
ჩვენს დაღუპვას კი ნატრობს).
ისეთი „სპეცბენი“ გვაყავს—

სულ არ იწუხებენ თავს
დაწებებულბებში დაღიან
გოგუფებთ და გუნდებთ,
თუ სადმე კვერცხს დასდებენ—
ის თითონვე უნდებთ,
აქ აღარ შეგვებთი,
არ ვახსენებთ ყოილიღებს—
ვისაცა საბჭოები
ხმაგს, არ აკმაყოფილებს...
იმთ კიდევ ძლიერ სწამთ
წმინდა საბა, სახული...
და „ყოველ შემთხვევისთვის“
ერთ დროს გადახანული
ძველი მენდლ-პაგონი
აქვთ სკივრში შენახული!
არც მემამულეს და თავადებს
ეხლა ხელს არ დავადებ...
ეს ყველა ერთი
ყალიბის ხალხია
და მათთვის პანდურთ
ალაღი და ახია.
მინდა ერთხელ მოვავნოთ
ზოფლის ძველი ულაყი,
შემით ჩამოთავილ ლეშთა
ძმა ნაკურთხი—კულაკი...
აქვს ჭკუა არეული
ბოდმითა და ცოფით,
გვეომება ციცხლით,
მახელით და თოფით,
ამხანაგებთ, აი ყველა აწით
ამღერი თარები შევარგით შხამით!
დღეებდ გინც უქმად იყო,
დაბრძანდებოდა ზოლითი—
ჩვენი დაწებებულბებიდან შორს!
რკინის ცოცხით და შოლითი!

ფოტოტინი

საუკეთესო წურბელა

რა გავიჭირდა ისეთი, რომ კუ-
დავს დაუჭირავდი მოჯამაგირეთ?
ფერშალმა მირჩია წურბელებს

მოკიდება და კულაკზე უკეთ სისხლს
რომელი წურბელა გამოიწოვს?!

საქონის სიყვარული

დატანჯა ვანო წერილის შედგენამ!
ხუთჯერ დასწერა, ხუთჯერვე დახია...
არც ერთი არ მოეწონა. სწერდა შეგებუ-
ლებში წასულ ელენეს. დაიწყო მეტე-
სეთ:

— „ქვირფასო ელენე! დიდიხანია
შეგან წერილი არ მიმიღია. მიერთე-
რესება, როგორ ატარებ საღამოებს?
ვის გაეცანი, ვისთან ხარ უფრო სწი-
რად, ვინ გააბი მახეში? დარწმუნებუ-
ლი ვარ, მოუშორებლად განხვევიან
ყმაწვილები და ბევრის გული დასწვი
კიდევ... აი მე კი სულ შენზე ვეჭო-
რობ. მას შემდეგ, რაც უჯარელის გამო-
კვლევებზე ვნახე, იმ დასკვნამდე მივე-
დი, რომ ჩვენ უფრო უნდა დაუბ-
ლოვდეთ ერთმანეთს. ველი პასუხს“...
მეექვსე წერილიც დახია. თუმცა
იმეტი ჰქონდა, რომ ამ წერილით
გულის ნაღებს გააგებებდა საყვარელ
არსებას, მაგრამ სირცხვილად მიაჩნდა
კომუნისტის მიერ ასეთი წერილის
გებავენა.

— ასეთი წერილები მხოლოდ გიმნა-
ზიელებში იციოდნ წინად!— გაიფიქ-
რა ვანომ.

დიდი ხნის წვალების შემდეგ ვანომ
შეადგინა მეშვიდე წერილი. როცა წე-
რა მოათავა, გაღაიკითხა და გაზარე-
ბული დარჩა.

წერილი ასეთი იყო:

— „ქვირფასო ამხანაგო! დიდი ხა-
ნია შეგან ინფორმაციული ცნობები
არ მიმიღია. საინტერესოა, კულტუ-
რულად ატარებ თუ არა საღამოებს?
ვისთან გააბი კავშირი და ვინ ჩააბი
მუშაობაში? დარწმუნებული ვარ,
მულამ ვარს განხვევიან აქტიური მუ-
შაკები... აი მე კი სულ შენს შესახებ
ვაშუშავებ საკითხს. მე მიზარებულად
ვარ შენზე როგორც უჯარელის მდივან-
თან და სასარგებლო მუშაკთან. ველა
საპასუხო მოხსენებას... კომსალაშით
ვანო“.

— აი, ეს კი მართლაც კარგია! —
ალტაცებული იყო აქტივისტი ვანო,
ქალიც გაიგებს ჩემი გულის ნაღებს!

ელენემ, როცა ეს წერილი მიიღო,
მწუხარებით ჩაქინდა თავი.

— შეგცდი. მე კი მეგონა, რომ ვუ-
ყვარდი. თურმე ტყუილად ველოდი
მისგან წერილს ასეთი მოუთმენლო-
ბით!

ფ. მაისელი.

მსვეც კმარა

- სოციალისტურ შეჯობებაში გამოწვეუ-
ლი იყავით?
- აბა!
- პირობა დასდევით?
- იც!
- რომ შესარულდებით, ხომ მიცვით სი-
ტყე?
- უჰ!
- მეტი?
- მეტი რაღა გინდა, შე კაცო!

მ.

— გაზეითო?! მე გაზეითი არასოდეს ვამომიწვრია!
 — რა ჩამორჩენილი კაცი უოფილხარ!.. მაშ თუთუნს რაში აქვევ?

პ რ ო ტ ე ქ ც ნ ი ა გამგზის ნაამბობი

ჩემთან ჩამოვიდა სოფლიდან ჩემი შორეული ბიძაშვილი ვარლამ ცენტერაძე.
 — სამუშაოდ ჩამოვედი... საბჭოთა ხელისუფლებას უნდა ვემსახურო... სოფელში შტატების შემცირება... აქნებ აქ შენთან მომიხერხო რაიმე.
 — ჩვენთანაც შტატების შემცირება მიღეს... გუშინაც ოთხი ღლითხოვეს... ევრაყერს დაპირდები!..
 — სამწუხაროა! — მომიგო ცენტერაძემ. — მე კი მიწილია შენთან ერთად შემეშავა. რაც არ უნდა იყოს ერთი სისხლისა და ხორცისა ვართ.
 — მართალია სამწუხაროა, მაგრამ სხვა გზა არ არის. — ეუბასუხე და თან ნამდვილი, რომ გითხრათ, სრულებითაც არ ვწუხები ამაზე. მე საშინლად მეჯავრებოდა ვარლამი თავისი ქორიყანობით, ლოთობით და ზარმაცობით და ესე იგი რა გამასულელებდა, რომ ის ჩემთან სამსახურში მიმელო, მაგრამ საჭირო იყო როგორმე თავიდან მომიშორებინა.
 — მე არაფერი შემიძლია, ჩემო ვარლამ, მაგრამ თუ გინდა მივიწერ ვისთანმე და რეკომენდაციას მოგცემ.
 — ძალიან კარგი, შენ წერილი მომეცი და მერე მე ვიცი. მოვეწყობი როგორმე.
 — ჩემი მტერი მოეწყოს, როგორც შენ მოეწყობი. — ჩვეილაპარაკე ჩემთვის და ერთ ჩემს ნაცნობთან ასეთი შინაარსის წერილი მივეუწერე:
 „ღრმად პატივცემული პეტრე! ვგზავნი თქვენთან ჩემს კარგ ნაცნობს“

გთხოვთ მოაწყოთ თქვენთან სამსახურში. ვიცნობ როგორც პატროსან და საბჭოთა ხელისუფლებისათვის თავდადებულ მუშაკს. დიდათ გთხოვ.“
 მე სხვათა შორის ვწერდი ამ წერილს, ვწერდი, რომ ჩემი ბიძაშვილური მოვალეობა მომეხდა, ისე კი დარწმუნებული ვიყავ, რომ პეტრე მას არავითარ სამსახურს არ მისჯემდა.
 ვარლამი წავიდა პეტრესთან, პეტრეს დიდი ბოდიში მოეხდა, რომ ჩემთან შენი საკადრისი ადგილი არაფერი იყო და მას ანდრო ქშუტაძესთან გავგზავნა, ქშუტაძეს თავის მხრივ შიო

აბუქარიძესთან გავგზავნა, რომელსაც სწერდა:
 „ვიცნობ როგორც რევოლუციონერს, დაუღალავ და გამოცდილ მუშაკს. დიდათ გთხოვ მიიღო.“
 აბუქარიძეს სხვისთან გავგზავნა თივისი რეკომენდაციით და ერთ ღლით, როდესაც მოხსენიების გასაკეთებლად შეველ ტრესტის თავმჯდომარესთან, ჩემის ბიძაშვილი ვარლამიც იქ დამხვდა.
 — ძალიან კარგ დროს მოხველეთ, — მითხრა თავმჯდომარემ, — ესეა მიწილია ტელეფონით დამერიკა... ეს ამხანაგი უნდა მიიღოთ თქვენთან სამსახურში... ვიცნობ როგორც საუკეთესო და თავდადებულ მუშაკს, ძალიან გთხოვთ.
 — კი, მაგრამ...
 — რაღა „მაგრამ“. ძალიანაა გთხოვთ მეტი გზა არ იყო, თავი დაუქარი და თანხობა გამოეუცხადე. ქერა.

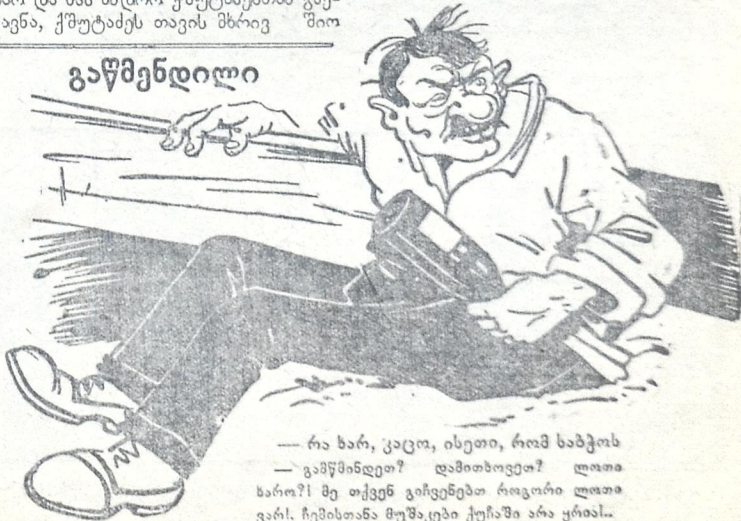
„დიდი კაცი“

— მე ესეა დიდი კაცი ვარ მთელ სოფელში.
 — საბჭოს თავმჯდომარეთ ავირჩიებ?
 — არა, უფრო დიდი კაცი ვარ. საბჭოს თავმჯდომარეს ჩემი ეშინია.
 — რა ხარ, კაცო ისეთი, რომ საბჭოს თავმჯდომარეს შენი ეშინია?
 — საბჭოს თავმჯდომარე ჩემი ცოლია...

ორი გამგე

— ჩვენი გამგე საშინელი ბიუროკრატია, — როცა არ უნდა მიხვიდე, გეტყვის — ხვალ მოდიო. — სამაგიეროთ ჩვენს გამგესთან როცა გინდა შეხვალ დაუყოთხვად, არასოდეს იმას არ გეტყვის — დღეს არა მცალია და ხვალ მოდიო. უხედურებმა მხოლოდ იმაშია, რომ როცა არ უნდა მიხვიდე, არასოდეს იქ არ დაგხვდება.

გაწმენდილი

— რა ხარ, კაცო, ისეთი, რომ საბჭოს გამწმინდეო? დამითხოვეთ? ლოთა ხარო? მე თქვენ ვიჩვენებთ როგორი ლოთა ვარ. ჩემისთანა მუშაკები ქიჩაში არა ყარია..

ჩაში, რომლის ჯირითი უნდა შეჩირღეს

სიტყვა სხვაა, საქმე სხვა

ერთ სოფელში ქალთა კრებაზე გამოვიდა მომხსენებელი და ლაპარაკობს:

— ძველად ქალს არავითარი უფლებები არ ჰქონდა, ეხლა კი ქალი სრულფასოვანია მოქალაქეა. მართალია, თუ არა?

— მართალია! — უპასუხეს.

— და რაკი თქვენ სრულფასოვანი მოქალაქეები ხართ, — განაგრძო მონახსენებელმა, — საზოგადო საქმეებში და გაინტერესდეთ, უნდა ისწავლოთ წერა - კითხვა, უნდა იკითხოთ ჟურნალ - გაზეთები, კრებებზე უნდა იხაროთ და სოფლის საქმეებში მონაწილეობა მიიღოთ. მართალს ვამბობ, თუ არა?

— მართალია, მართალი! — თითქმის ერთხმად მიიძახეს.

— და თუ მართალია, მაშ რატომ ასე არ იქცევით? კრების მაგივრად ეკლესიაში რა თ დღისადა? რატომ ვაზეთებს არ კითხულობთ და რატომ უჯერებთ ათასგვარ კორებს?

— იმიტომ, — უპასუხეს ქალებმა, — რომ ჩვენც ისე ვიქცევით, როგორც შენი ცოლი იქცევა: ის ეკლესიაში დადის — ჩვენც დავდივართ, კრებებზე ის არ დადის — არც ჩვენ დავდივართ. შენ კი რომ შენი ცოლისათვის ჩაგეგონებინა და კრებებზე სიარულის ნება მიიკრია, ჟურნალ - გაზეთები ეკითხა და ეკლესიაში სიარული მოეშალა, ჩვენც მას მივბაძედი და ასე ჩამორჩენილებიც აღარ ვიქნებოდით. მართალია თუ არა?

მომხსენებელმა ვედარაფერი უპასუხა და დარცხინილი გაიბარა.

„ი ა ფ ა ბ ა“

- როდის ჩამოხველი, კაცო, გერმანიიდან?
- ერთი კვირაა.
- რა ამბავია გერმანიაში?
- დიდი იაფობა!
- მაგალითად, რა არის იაფი?
- ყველაფერი. თეთრი პური გირვანქა კამიკ-ნახევარია, პალტო აქ რომ ათი ლუმანი ღირს, იქ ამაზე უკეთესი ორა მანეთია, ჩექმები სამი აბაზი ღირს, სამი თავი სადილი თავისი ლუღით სამი შაურია...
- რას ამბობ, კაცო, ტყუილი იქნება.
- ტყუილს რომ გეუბნები, ეს მეც ვიცი, მაგრამ შენ ისა სთქვი—იაფია, თუ არა?!

შაპიოსხა

ჩხიროულის თემში რომელსაც ხან გლჰქეია, ხან ინვალიდქეი არა მარტო გლჰქეი სამჯერ ატყავებენ მართალია, სასად ჩინალიამეს ცალი თ ჩამ სად არის ადგილ ლება? მას ხომ ორი თუ ამ ამბებს ვერ ხ,

პ ა ს ' მოვდივარ, შოლტ უთხარით გამგე ლ ამბობენ — თემის არ უშვებს უხელო დვინოს ასმევის და საქმე კარგა აქვს: ვამა კარგია — ბრ თუ არ შეერგოთ?

ჩან-პაი-შის

ჩან-კაი-ში ძმობილო როგორა ხარ ჰქვამია? მოგცხო განა ბლიუსერმა მაგ ქეცია თევშია? აა, რასა ფიქრობდი, ხოლმას რომ ვერ იტევდი და შენი ხუნუსებით გულ-დაგულ რომ გვიტევი? რათ მოგინდა, მითხარი, ჩვენს საზღვარზე „ხტუმრობა“.. ხომ გაიგე—რა ვარგა წითელ ჯართან ხუმრობა? რკინის გზას რომ გვტაცებდი, რას ფიქრობდი ჰქუაში? ხმალი რომ გადაგებდა, აღარ მოგდის უკუაში? ეხლა საით ვარბიხარ უპატრონო თხასავით— და ბუზები თვალეგში გეჩვენება მთასავით.. თავი რათ აიტყე— რათ არღევედი პირიოხას. ფუი მაგ შენ კაცობას ფუი მაგ შენ „გვირობას“... ეხლა საით ვარბიხარ! მოდი, გვცადე მკლავშია.. ასე მოსდის კაცს როცა უღიტინებს თავშია!

წ ე ე

— ვინ იყო თქვენი მ ჰკითხავს კომისის თავმ ტენიამეს.

— მამა ჩემი გლენი პაროლეტარი, რომელთა სტენიდა პოლიცია.

— რაში გამოიხატებო?

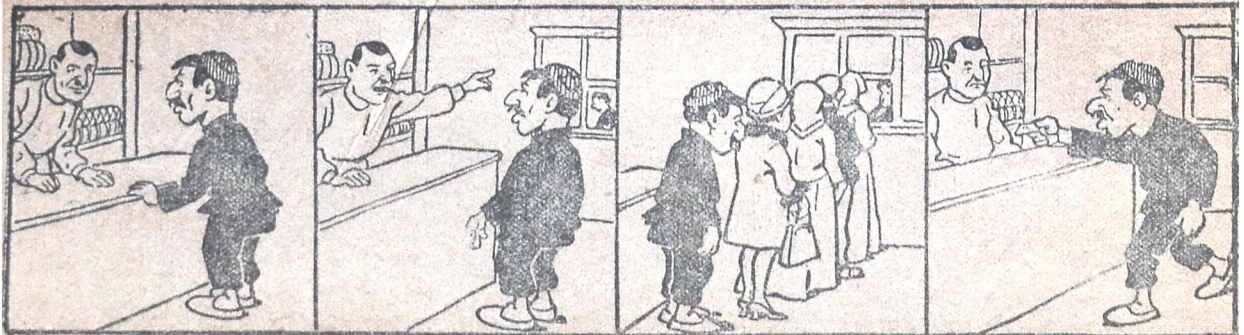
— მამა - ჩემი ექვს იკლა.

— რა საქმეზე?

— როგორც მამაჩემის ნია, 1905 წელში ქუჩა პრაკლამაცია წყეკითხა, მიეტანებია თვალი და ც ოჯახი საერაოდ რევი ოჯახი იყო, ბაბუა ჩემსა პარტიასთან ჰქონოდა კ.

— ძალიან კარგი... შესახებ მოგვიყვით.

— ჩემი ისტორია ძალ მაგრამ მე მოკლეთ მ რჩემნია: კომუნისტი ვა თხვევით პარტიის ვარე ნილი. სულთ და გულ ნომ ჩინდის რევილიუ

— ამხანაგო, რა ღირს კილო ბრინ- — საღაროში ჩეკი აიღე! — ჩადა გოო საღაროს რიგში... — ელირსა ჩეკს და მოარბენინა, მაგ- ჩამ...

ქალსიანს

არის სასაიდლო, ენკომის სახელი... ამ სასაიდლო-ებს, რწყილებსაც...

ოოს გამგე ლადო ალი აკლია, მგ-ბრივი ხელისუფე-თელი აქვს? ხუ დაეს?

ყუმბარა.

ნი თან მომაქვს ღოსა.

დიდაცებს ღოსა...

წვადს აქმევს. სათა...

ენს უთქვამს — ნამთა!

შოლტიანი.

დაუჯერებელია

— ბიძია, წამოდი სახლში, აგრო-ნომი მოვიდა.

— ტყუილია, განცხადება შარ-შან მივეცი და ასე ადრე როგორ მოვიდოდა...

მიზეზი

— ჩვენი საქრედიტო ბანკის გამ-გეობა მთელი წლის განმავლობაში ერთხელ არ შეკრფვილა, ესლა კ ყველამ ერთად მოიყარა თავი!

— რა საქმისათვის? — გაფლანგვისათვის... საბრა-მდებლო სკამზე სხედან.

ვაწვებით!

— როგორ მიმდინარეობს თქვენთან თეთი-კრიტიკა?

— დიდებულაა!

— აწვებით?

— ვაწვებით... კედელს მივაპყლინეთ!

მეამნიზაცია ძმინილი თემ-სახაგოს თავმჯდომარე

ნდის ღროს

კობლები? — ვარ ჩან-ძო-ლინის ჯარში ჩავეწერო დომარე უშ-

— მოითმინეთ, თქვენ გბრალდებთ კო, დედა -- ქრთამების აღება, მართალია, თუ არა? | სასტიკად — მართალია, მაგრამ ამით მე ერ-თის წუთითაც არ გამიმრუდებია კლა-

და დევნა?

ეს ციხეში

— ლოთობის შესახებ რაღას იტყვი-ვით? — ლოთობა? მე არ ვიცი რას ეძ-

გან გამოგო-გაკრული პოლიციელს აეჭიარა. ჩვენი ლიუციონური

— მე მართალია კავშირი მქონდა ყაჩაღებთან, მაგრამ ეს საჭირო იყო მ-

— ლოთობის შესახებ რაღას იტყვი-ვით? — ლოთობა? მე არ ვიცი რას ეძ-

ნან დილია, ვახსენებთ: მე, მაგრამ შემ-

— ლოთობის შესახებ რაღას იტყვი-ვით? — ლოთობა? მე არ ვიცი რას ეძ-

— ლოთობის შესახებ რაღას იტყვი-ვით? — ლოთობა? მე არ ვიცი რას ეძ-

— ლოთობის შესახებ რაღას იტყვი-ვით? — ლოთობა? მე არ ვიცი რას ეძ-

— ლოთობის შესახებ რაღას იტყვი-ვით? — ლოთობა? მე არ ვიცი რას ეძ-

— ლოთობის შესახებ რაღას იტყვი-ვით? — ლოთობა? მე არ ვიცი რას ეძ-

— ლოთობის შესახებ რაღას იტყვი-ვით? — ლოთობა? მე არ ვიცი რას ეძ-

— ლოთობის შესახებ რაღას იტყვი-ვით? — ლოთობა? მე არ ვიცი რას ეძ-

— ლოთობის შესახებ რაღას იტყვი-ვით? — ლოთობა? მე არ ვიცი რას ეძ-

— ლოთობის შესახებ რაღას იტყვი-ვით? — ლოთობა? მე არ ვიცი რას ეძ-

— ლოთობის შესახებ რაღას იტყვი-ვით? — ლოთობა? მე არ ვიცი რას ეძ-

— ლოთობის შესახებ რაღას იტყვი-ვით? — ლოთობა? მე არ ვიცი რას ეძ-

— ლოთობის შესახებ რაღას იტყვი-ვით? — ლოთობა? მე არ ვიცი რას ეძ-

— ლოთობის შესახებ რაღას იტყვი-ვით? — ლოთობა? მე არ ვიცი რას ეძ-

— ლოთობის შესახებ რაღას იტყვი-ვით? — ლოთობა? მე არ ვიცი რას ეძ-

— ლოთობის შესახებ რაღას იტყვი-ვით? — ლოთობა? მე არ ვიცი რას ეძ-

უჯმაჯურ კირილაკე

ოზურგეთის მხარაში, სანამ დრო „სალ-სალამათად“ იყო და რუს ხელმ-წიფე ტატზე იჯდა, უჯმაჯურ კირი-ლაქეს კირილე უჯმაჯურძემ იცნობ-დენ.

გურიის მოსახლეობა კირილეს იცნო-ბდა, როგორც კარგ მონადირეს, ყარა-ჩოლე მმა-ბიქს, მეტად ზომიერს, დინჯს და საქმეში აურქარებელს. ტყუილია ის აზრი, თითქოს ყველა გუ-რული ჩქარი და ფიცხი იყოს.

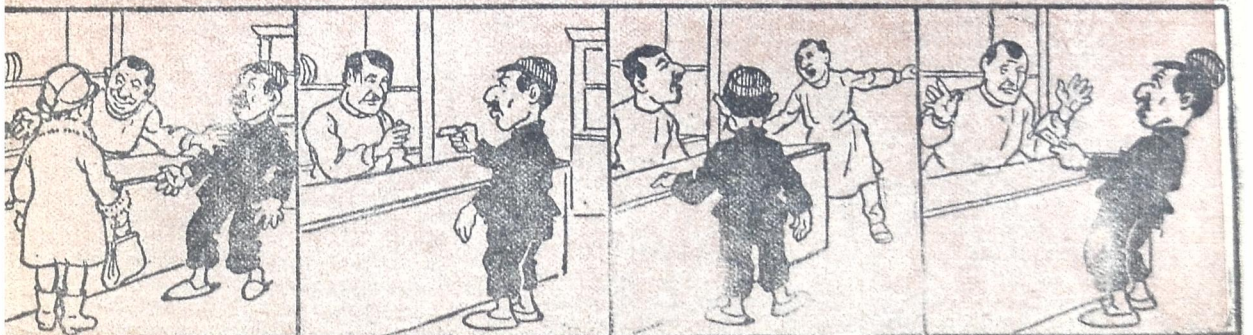
კირილე ამის საწინააღმდეგო მასა-ლას წარმოადგენს... მაგრამ, ნათქვამია: ცხვარი ცხვარი, გაცხარდება—ცხ-რეაო...

და ჩვენს კირილესაც ერთ დღეს აღუფუცდა ტემპერამენტი. ერთ მზიან

დარში მან სამი სროლა ააქცინა მიზანს და სიკვდილს გადაურჩა კირილესათვის სამხსენებლოდ გამზადებული გედი, იხვი და ბატი.

ზოგი გამოცდილი მონადირე დაბე-ჯით ამტკიცებს, რომ თუმცა სროლა მიზანს ასცდა, მაგრამ „პრომა-ხათ“ მაინც არ ჩაითვლება: ნასროლი „რიკაშეტი“ მოხვდა მონადირეთა კა-ვშირში 600 მანეთს, დამზღვევ სალა-როში 400 მან., ხოლო პარტკომში ერთ მსუქან თანხას მხრები დაუზიანა.

თუ ეს სიმართლეა, მაშინ უჯმაჯურ კირილაქეს, სამ დაწესებულებაში ნა-დირობის წარჩინებით ჩატარებისათვის უსათუოთ უნდა მისცეს ღირსეული ჯილდო საკონტროლო კომისიამ. ა. რ.

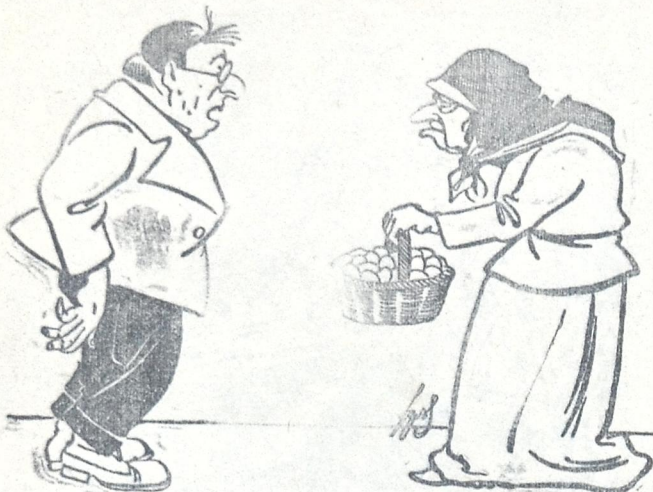
ნაცნობი ქალის დანახვით გაბრუე-ულმა ნოქარმა გიოს არსებობაც დაივიწყა.

ის-ის იყო გადასცა ჩეკი და ამ ღროს...

მეორე ნოქართან ლაპარაკში ჩაება.

—ზრინჯი!—დაიკანავლა პოლოს გი-ომ.

— შარი ხარ? სადა პრინცი—მია-ყვირა ნოქარმა.

— ეპიკრი: — როგორ მიხედავ დაწესებულებაში ქრთამის მოტანას!
 ესლავი გასწი აქედან... ავერ პირდაპირ გცხოვრობ — ჩემს ცოლს მიუტანე!

უ.ო.ლ.ბ.ი!

ან პუარის ზამბაში, ან ნარდის თამაშში — ზმსაღილი განთქმულია აბაზო!

გულუკარ - კეთილარის თემის ფერ-შალს ბესელიას ფეხებზე ჰკიდია სასაბურთო. ის კვირაში ორ დღეს თუ არის პუნქტში. დანარჩენ დროს ჭეიფობს, ნარდს თამაშობს... ფერშალის მაგიერ პუნქტში დასერიანობენ ბატები და ლობები.

ეპაო.

ეს ვაუბატონი იტყობა — არ უყურებს გლეხობას.. გათამამებული მათი თხოვნითა და ვედრებით — ღვინოს შექცევდა ვედრებით. რუმბოვით დაირება ვორებით — ხოლო პუნქტში მის მაგიერობას ეწვეიან ბატები და ლობები... რაკი ასე უსაზღვროა ბესელიას თარეში — მუტი რა გზაა, უნდა დავტოვოთ სამსახურის გარეშე... მის მაგიერ მოვძებნით სხვას, — ეს ვაუბატონი მამინ მაინც ისწავლის ჭკვას.

მიკიტანმა ჰმეჰანა უმკრა და წითელ სანსადილოში უმკვრა!

სოფელ ტეშოში დიდი სამიკიტრო ჰქონდა სვით ახელედიანს. ბოლოს მას სამიკიტრომ ხელი არ მისცა, დაკეტა და ესლა გლეხკომის წითელ სანსადილოში

დ.ე.პ.ე.შ.ე.გ.ი

მზრინაში კვაშილავა

(სოფ. კიცხი)

კვაშილავას, რომელიც კულაყი აღმოჩნდა, პარტიულით გაუფრინდა. თქვენს ქვეყანაში მხოლოდ მან რამოდენიმე ქვეყანა კოლექტივში შეიტანა და ამრიგად კოლექტივის წევრი გახდა. ახლო მომავალში მზადდება კვაშილავას გაუფრინა კოლექტივიდანაც.

დექა

ჟალბი ხმაში

(სოფ. ოფშკეთი)

აღმასკომის თავმჯდომარის და მისი მღვინის მიერ მონათლული ბავში ჯანმრთელი არის. ყალბი გამოდგა ხეობი, თითქო ნათლები ემზაზს მთავრლები უფლიდენ. ძინი დათვრენ მხოლოდ მას შემდეგ, როცა მირონცხე-ბული ბავში მშობლებს გადასცეს.

ბრაგუნა.

თემსაბჭოში

სალამო ხანია. თემსაბჭოში სხედან თავმჯდომარე, მდივანი და დახვედვის ავტენი. შემობრბის შემინებული მოხუცი გლეხი:

— ხალხნო მიშველეთ რამე... დავი-ლუპე კაცი... აღარ ვიცი რა წყალში ჩავარდე... ცხენი...

— დამწვდი ამხანაგო, რა გალელ-ვებს — შეაწყვეტინა სიტყვა აფენტმა — სიტყვით საქმე არ გაკეთდება, ჩამოჯექ სკამზე, დანსენე და დაწვრი-ლებით ამხსენი რაშია საქმე, — ცხენი თუ დაგეღუბა, ეხლავე შევადგენ ოქმს. აბა მითხარ, რა გვიმის იყო და რა ნიშნები ჰქონდა?

— ცხენი კი არა...
 — ჰო, კარგი, მესმის — ძროხა მოგველოშია — აბა მითხარ რა ფერო-იყო? წითელი?

— არა კაცო...
 — მოკლეთ, მოკლეთ ილაპარაკე, (სწერს) ტყავი დარჩა თუ?
 — ტყავს ვინა ჩივის, სულ მთლათ გადაიწვა...

— მოიცა, რა გაჩქარებს, მე გვეით-ნები ძროხას ტყავი გააძვრეთ, თუ ისე დამარხეთ?

— რომელ ძროხას?
 — რომელსა და, რომელიც მოვიკე-და!

— ვაიმე ჩემო თავო — განა ძროხა ხეც მომიკვდა?! — დაიწყო ღრილიდ გლეხმა,

— კაცო, შენ თვითონ არა სთქვი „ძროხა მომიკვდა“ო?!
 — არა კაცო, ძროხა რა შუაშია? მე სულ სხვა საქმეზე ვარ მოსული...

— მერე, შე ოჯახქორო, თავიდანვე ვერ მითხარი? რაზე მაცდენ ამდენ ხანს, შენთვის მცალია? — წადი მდი-ვანთანო, ი მოგისმენს...

მოხუცი გლეხი მიუბრუნდა მდი-ვანს.

— ამხანაგო მდივანო! რაც შეიძლე-ბა მალე დაემხარეთ, თორემ...

— კარგი კარგი, ჩემო კარგო, მე ყველაფერი გავიგე, დაჯექი აი აქ და აბა პაპიროსი გააბოლე. საცაა მოვი-ცილი და მოგისმენ...

მდივანი დიდხანს აფათურებდა ხე-ლებს ქალაქში, ზოგს გადაიკითხავდა, ზოგს ხედა. ბოლოს წამოღეფესხე, გაიხშორა, დაამთქნარა, გვიხე-და ფანჯარაში, გაიარ-ვაშითარა, ისეე ჩამოჯდა მაგიდასთან და შეეკითხა მო-ხუცეს:

— აბა ესლა მითხარ, რა გინდოდა?

— შენ გუნაცვალე, ერთი ორი სა-თით ზოქკა მათხოვეთ, ცხენი მოვიყ-ვანე...

— ზოქკა ჩემს განკარგულებაში აწ-არის. თავმჯდომარეს მიმართე.

გლეხი მივიდა თავმჯდომარის მა-გიდასთან. ამ დროს შემოალო კარი პა-ტრა ბიქმა და დაიძახა:

— მამილო, დედამ — წამოდიო, აღარ გინდა ზოქკა... სახლი სულ მთლად გადაიწვა!

კინკა.

ვიკოპედი!

უძველეს დროში სახელგანთქმული იგავ-ბრაკების მწერალი ცხოვრობდა, სახელად ენოპე. იმის იგავებიდან მხოლოდ რამოდენიმე მოაღწია ჩვენამდე. მრავალი გაქრა. სწავლულებს სამუდამოთ დაკარგული ეგონათ. იმათ გასასარებლად უნდა განეცხადოთ, რომ დაკარგული იგავები „მოლტმა“ იპოვა. პირველ სამს ესლა ვებედავო, დანარჩენს თანდათანობით გამოვაკვეთებოთ. თუ კიდევ ვინმემ იპოვა, გამოვიგვზავნეთ და დავბეჭდავო.

ღარიბი და-ბოგოლა

ერთმა ღარიბმა გლეხმა დაინახა, რომ კულაკი ამირებდა მარცხენა ხელს მოქირას.

— რათ შვრები მაგასო? — კითხვა გლეხმა.

— ხელს რომ მოვიქრა, მუქი აღარ მექნება, კულაკს აღარავინ დამიძახებს და ამის შემდეგ თავისუფლად ვიპარავაშებო! — უთხრა კულაკმა.

— ტყუილად ხელს ნუ იქრი, — უპასუხა გლეხმა, — ეგ ვერს გიმეფლის.. გული და ტენი გაქვს ოხერი — აი ის უნდა ამოიქრა!

მეშ, პარი და კულაკი

ქარმა, მზემ და კულაკმა დაინახეს ერთი ღარიბი გლეხი, რომელიც კოლექტივში გაერთიანებული არ იყო და დანიშნავდნენ: რომელი უფრო მალე და მოხერხებულათ ვაგხდით ამ გლეხს ტანსაცმელი.

ქარმა ისე ძლიერ დაბერა, რომ კილამ აგლოჯა ტანსაცმელი. მაგრამ გლეხმა იმარჯვა, ქამარი შემოიკრა, ქვას აპოეფრა და ქარს ტანსაცმელი არ დაანება.

— ეხლა მე ვცდიო! — თქვა მზემ. გაახტრა მზემ სხივები და გაგზავნა

გლეხი: — როდის მოვიდე პასუხსათვის?

გამგე: — რა ღლეხში გაქეთ თავისუფალი დრო?

დედამიწაზე. სიციხიდან გლეხს სუნთქვა შეეკრა. ტანსაცმელს ველარ გუობდა. ის იყო მისი გახდა უნდოდა, რომ წყარი დაინახა, დაეწვაა გრილ წყალს და ამის შემდეგ ვეღარც მზე გახდა რამეს.

— მაშ ეხლა მე მიყურეთო! — სთქვა კულაკმა, — ტანსაცმელს თავისი ხელით მოვატანიებო!

მივიდა კულაკი გლეხთან და ურჩია: ნუ გახდები კოლექტივის, კოოპერატივის და გლეხკომის წევრიო.

გლეხი: — ორშაბათობით და პარასკეობით..

გამგე: — მაშ ორშაბათობით და პარასკეობით იარეთ!

გაბრიყვდა გლეხი და დაუჯერა. გავიდა ცოტა ხანი და ამ გლეხს ზორზალოს უქონლობის გამო ვასაქირი და ათია. მეზობლობაში რომ პირი შერცხვნილი ჰქონდა, საშველად კულაკს მიაღდა. ეს „შეელა“ კი იმათ დაუჯდა, რომ კულაკმა ფულის გარდა უკანასკნელი ტანსაცმელიც გაახდევინა და ამითაც რომ არ დამაყოფილდა, ზურვის ტყვიაც ზედ ააცალა.

ენოპე.

ჩ ვ ე ნ ი ფ ო ს ტ ა

წითურს (ხონი) — მოქ. წითურო! მივიღეთ თქვენი ათგვერდიანი ლექსი. ლექსი ისტორიას ჩაბარდა. შეგიძლიათ პანაშვილი გადაიხადოთ. უფრო საინტერესო იყო თქვენი წერილი, რომელიც ლექსს წარუმიძღვარეთ: — „ჯერ შემარცხენე, მერე კი მემარჯვენე გადახარას მიწუნებდნო“.

აბა ვინ მოგიწონებდა? სწორად ვაგველო, ჩემო ბიძია, ის არ გერჩია აქეთ იქით ჩანაობას?

რიკრიკას (ქოლევი) — იწერებთ: „როდის დაიბეჭდება ჩემი მასალა, როდემდის უცადო“ — ო?

უკადეთ, სანამ არ დაიბეჭდოს. მანამდის კი არაფერი გიტყვიანო!

მ. ჭ-უას (სენაკი) — ზოგიერთი დაიბეჭდება.

ნარიმანს (სვირი) — ნარიმანი ხელს იხმობდნო: „სიზმრად ვნახე, რომ ჩვირს დაწესებულებებიდან ბიუროკრატები და მუქთახორები ცოცხით იხიბებდნო“.

გაიღვიძე ნარიმანო, აუ! იხვეტებინ, მობილო, იხვეტებინ!

ფერადს (ასკანა) — მივიღეთ თქვენ მიერ ეხლა ხელმოწერილი, ხოლო 40 წლის წინად აკაის მიერ დაწერილი ლექსი „ადიოკატებს“. გვატყუებ „ასკანელო კაი ბიქო“? ბნელა? რომ ექნილობა ვაგბრიყვადეთ და დაბეჭ-

— რა დაშავა? რათ სეცემ?

— როგორ თუ რა დაშავა? პიონერთა ორგანიზაციაში შეღებნია ათი შაურის და კელის განვითარე მე ათ მხნეთში მიწვევს..

დოთ, გადასცემთ აკაის გონობარის ნაწილს? გენდოთ?

რიზიანს (ზუგდიდი) — გეწერთ: „მსურს გავხდეთ თქვენი თანამშრომელი. ჩემი ნაწერი ყველას მოსწონს. როგორც მეუბნებიან, იმეთით ნიმი მაქვს. მეც ვგრძნობ ასეა. მდიდარი ფანტაზია მაქვს. შემოიძლია ოცნებით ყველაფერი წარმოვიდგინო“.

რიზიანო! შეგიძლია, მავალიად, წარმოვიდგინო, რომ სრული კულის კაცი ხარ?

ხელოვანს (გურჯაანი) — ხელიკი ვევალებს: „ეს ლექსი უსათუოდ დამიმეჭლეთ. მიგის დაწერაზე ბევრი შრომა ვაძწიე. მომანილა კაცი“.

მართალია, ამხ. ხელიკო! ანელად მოხანტლებელია. კაი ვაყავით უნდა იქნე, რომ მის წაკითხვას გადაუტოვო! ერთი კაცის ჯავრი გვეპირდა და იმას მივეციო წასაკითხავად. შენს მტერს იმას, რომ დღე დადგებოდა!

არ დაიბეჭდება: აუთანდილს. წიწკას შევარდნა.

აი შეხედეთ ამას
შეავს სწორედ თავის მამას
შეკლავს ყმისა და შეინჯავს
აი ეჩილება ქაბაბს...

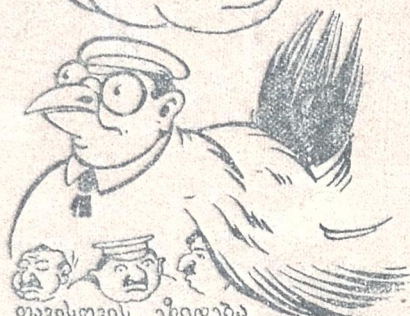
ამის სხვიის მეხეთ ვითი
კაბი მიყვავს აქოვებს
ლიპს ყუფთხილოლება-გამგე
ვანგებ მამაობს ნაკოვებს.

ბიყროვია აქვია შველი
სწორეთ ინვლისყურ ჭიძის
გლოვსა და შყშას მასთან
ვერ შეყუბდავს შიშით.

ნეკა ხას შველია საქმე
მუძანქანე შეავს ვეჭილით-
თვალეებში ულონდება
სეფისკვეჩივით მკვილი

თავისთვის ებილება
სახლოში ვეჭილილ ნაქრებს
ხაღობში აგინებს, ჩყმათ ვი
მძყრათ მუთაველოვს ვაქრებს.

თმას ვაიჭიჭყურ ნვეჩიქ...
„ღაგში“ ტმეჩითი და ჭრისცე...
მაგრამ შეხანვს ქვეშ იხეჯ-
ჭვახი შვილია ისთე...

ყმინ შხისკვავად იყო
მეჩიღებ იხსავდა
მუნდლოვს
ფრეს ხაღოვს ვამეჯო
გვინის-
სქამს მშვადლებსა და
ღაღოვს.

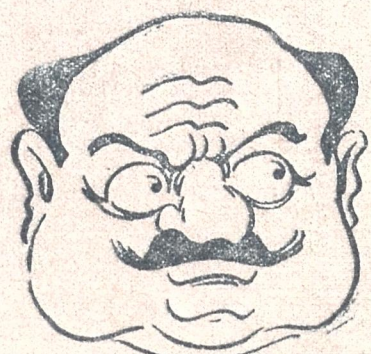
წინათ ვაქაჩი იყო-
ხელო „ეძის“ შეავს ნოქიად...
თავის შმა-ვაყვებს ფაჩითაღს
სახლოში ყვებავინს თხხათ...

სამ წათის ქიანვას...
სამ საათის თმას იხსოვებს.
ქითი საათი ხივბა -
ახშიყოვბას და ჭლორებს

ამას წიშ ყველა იქნობთ-
ვახლოვთ მყველოველი სოფლის
შუქჩქე შეყლაპა მგელომა
გლოვის შრომა და თფლი

ეჭავიხეზოდა შრომა
მამყო-ღეღყოლის პაქეჩონს.
ჩვენთან მსახყოვს, მაგჩამ
გყოში ნიყოლოვს ნაქეჩონს.

მოგვხლოთ სყყვებას... გაყმფდავროთ გყოში ნადაბი-
არსადა. არ დაგვრჩადნ. ყრბები და არამზადაბი!..